

12.217
/25

2.217/
25

KÉNYELVÜ
K
KIASSIKUS
K
KÖNYVTÁR

Pain Barry

Az ablak

The Window

Az eredeti teljes szöveg és hű
fordítása

Angolból fordította
Latzkó Hugó

LANTOS A KIADÁSA
BUDAPEST
IV. MUZEUM-KÖRUT · 3

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

KÉTNYELVŰ KLASSIKUS KÖNYVTÁR
25. SZÁM.

10

PAIN BARRY

AZ ABLAK
THE WINDOW

AZ EREDETI TELJES SZÖVEG ÉS HŰ FORDÍTÁSA

ANGOLBÓL FORDÍTOTTA

LATZKÓ HUGÓ

BUDAPEST, 1920. LANTOS KIADÁSA

OSZK

12.217/25

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
1968/R leltár

AZ ABLAK — THE WINDOW
TAPINTAT — TACT
KITESSÉKELVE — OUT OF IT

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

The Window.

Henry Shapman Barker just had time to swallow his breakfast, bully his wife, sack the gardener, and catch the 10.30 up-train.¹⁾ Having accomplished all this successfully, and having, in addition, found a first-class compartment with no beastly human beings in it, he was as nearly as possible inclined²⁾ to be in a good and satisfied temper. He slapped open his inoffensive morning paper, threw a furious eye over the foreign news, and began to read the principal leading article. At intervals he observed aloud, «Muck!» This was a habit of his when he read leading articles. It was not pretty exactly, but then Henry Shapman Barker did not go in for³⁾ prettiness. He had just repeated the observation for the fifth time when the train drew up at Chiddleford (for Pigley).

The one porter of Chiddleford (for Pigley) opened the carriage door, which was bad. Augustus Sturt, a gentleman of imperial appearance,⁴⁾ entered, which was worse. But these two outrages sank back into insignificant trifles when compared with what followed.

Augustus Sturt glared suspiciously at Henry Shapman Barker, whistled ostentatiously,⁵⁾ crossed over to the far-side and let the window down. I am not exaggerating, and I mean what I say—he let the window down.

«Leave that window, alone, sir!» bellowed Barker.

Az ablak.

Barker Henrik Shapman-nek csak ép annyi ideje volt, hogy lenyelje a reggelijét, ráforduljon a feleségére, elcsapja a kertészét és elérje a féltizenegyes vonatot. Miután mindezt sikeresen elvégezte és ezenkívül oly első osztályu szakaszt talált, ahol egy átkozott emberi lény sem volt, annyira, amennyire csak lehet, jó és megelégedett kedélyhangulatba jutott. Ártatlan reggeli lapját hirtelen rántással felnyitotta, dühös szemekkel átfutott a külföldi hireken és a vezércikket kezdte olvasni. Időnként hangosan megjegyezte: «Muck!» Ez volt a szokása, ha vezércikkel olvasott. Szigoruan véve ez nem volt szép, de Barker Henrik Shapman nem sokat adott a szépségre. Megjegyzését épen ötödször ismételte, amikor a vonat megállt Chiddlefordnál (Pigley felé).

Hogy az egyetlen hordár Chiddlefordban (Pigley felé) kinyitotta a koci ajtaját, biz' az rossz volt. Sturt Ágoston, egy hatalmas külsejű úr, lépett be, ami még rosszabb volt. De ez a két bántalom jelentéktelen semmiséggé zsugorodott össze ahhoz képest, ami ezután következett.

Sturt Ágoston gyanakvó szemekkel meredt rá Barker Henrik Shapman-re, tüntetőleg füttyörészett, átment a másik oldalra és leböcsátotta az ablakot. Nem tulzok, és amit mondok, azt gondolom is — leböcsátotta az ablakot.

«Uram! hagyja békében az ablakot,» ordított Barker.

«Oh, hold your tongue!»⁶⁾ said Sturt, contemptuously, coming back and taking the seat immediately opposite Barker. He stretched his long legs across the carriage so as to circumscribe⁷⁾ as far as possible the sphere of action⁸⁾ for Barker's legs, drew a swollen⁹⁾ pocket-book out, and consulted¹⁰⁾ it to a whistled accompaniment of Gounod's «Nazareth».

«You don't know the rules about railway-carriage windows,» said Barker, savagely. «I don't ask or expect decent manners from you; but there are rules, and I'll see that those rules are carried out.»

«Go to the devil!»¹¹⁾ said Sturt, resuming his Gounod and note-book.

«The first person who enters a carriage has the right of control¹²⁾ over the window of that carriage, and I insist that the window over there shall be put up,» said Barker.

Sturt put down his pocket-book with an air of tired resignation. «Since you must go on jabbering, I may as well tell you what the rule really is. It may save you from making a fool of yourself in the future. As you are sitting in the corner seat on the near-side facing the engine,¹³⁾ you have a right¹⁴⁾ over the near-side window, and I haven't interfered with it. You can put that window up or down. You can put it in your pocket. You can eat it if you like. That's a matter between you and the company, and I don't care two straws¹⁵⁾ about it anyway. But over the far-side window you have no more right than the man in the moon. I've put that window down, and it's going to stop down, and you can insist till you're sick and it won't make any difference.»¹⁶⁾

«Oh, fogja be a száját!» mondta Sturt megvetően, visszajött a helyére és közvetlenül szembe ült Barkerrel. Hosszu lábait oly messzire nyújtotta ki a kocsi-
ban, mintha lehetőleg korlátozni akarta volna Barker lábainak mozgási szabadságát, vastag zsebkönyvet vett elő és lapozgatni kezdett benne, mialatt kíséretül Gounod «Nazareth»-jét fütyülte hozzá.

«Ön nem ismeri a vasuti ablakokra vonatkozó szabályokat,» mondta Barker vadul. «Nem kívánok és nem is várok öntől jó modort; de vannak szabályok és én ragaszkodom ahhoz, hogy ezeket a szabályokat végre is hajtsák.»

«Menjen a pokolba!» mondta Sturt, visszatérve Gounodhoz és zsebkönyvéhez.

«Aki először lép be a kocsiba, annak van joga az ablakok felett rendelkezni és én követelem, hogy azt az ablakot betegyék,» mondta Barker.

Sturt fáradt lemondással letette zsebkönyvét. «Miután ön minden áron továbbra is locsogni akar, hát majd én mondom meg önnek, hogy tényleg mi a szabály. Talán ez megmentheti önt attól, hogy a jövőben bolondot csináljon magából. Mivel ön menetirányban az innenső sarokban ül, az innenső ablakkal lehet, amit akar és én nem is avatkoztam ebbe bele. Fel- vagy letolhatja az ablakot. Zsebre is vághatja. Meg is eheti, ha úgy tetszik önnek. Ez az ön és a társaság dolga és én nem törődöm evvel egy cseppel sem. De a tulsó ablakhoz annyi köze van, mint a holdbéli embernek. Én azt az ablakot lebocsátottam, az lent is marad, és ha ön a megpukkadásig követeli is, még sem változtat a dolgon.»

«Ah!» said Barker. «I see it's no good wasting¹⁷⁾ civility on you any longer. I'll just have to take things into my own hands.» He rose, crossed over, put the far-side window up, and returned to his seat. «There,» he said, «make the best you can of that.»

«I will,» said Sturt, grimly. He rose, crossed over, let the far-side window down again, and resumed his seat. «And let me tell you,» he added, «that if you put that window up again, I'll put my foot through it, and punch your fat head into the bargain. Go on! Start as soon as you like.»

«Very good. Oh, very good indeed! That's a threat of personal violence,¹⁸⁾ and we'll see what the guard has to say to it at the very next station. I happen to know that guard, and we've a pretty short way with Hooligans on this line. You'll be thrown out. Do you understand that? Out! Out!» roared Henry Shapman Barker, within an easy distance¹⁹⁾ of apoplexy.

«Oh, stop that row, and don't make such a baby of yourself. You aren't fit²⁰⁾ to be let out alone,» and Sturt ostentatiously resumed his pocket-book, as the train slowed down into the next station.

Barker let down the near-side window, put his head out, and shouted, «Guard!» Nobody took the least notice of him. Then he shouted, «Where's that damned guard?» and an old lady told him he ought to be ashamed of himself, and moved off rapidly. Barker went on shouting. Sturt resumed his whistling.

The guard came at last bustling up just as the train was on the point of starting. «I know what it is,

«Ah!» mondta Barker, «látom, minden udvariaság hiábavaló önnel szemben. Majd magam veszem kezembe az ügyet.» Felállt, átment a másik oldalra, felhuzta a tulsó ablakot és visszatért a helyére. «Íme,» mondta, «most tegyen, amit akar.»

«Teszek is,» mondta dühösen Sturt. Felállt, átment a másik oldalra, újra leeresztette a tulsó ablakot és megint elfoglalta a helyét. «Csak annyit mondok önnek,» tette hozzá, «hogya újra felhuzza az ablakot, én kirugom azt és még hozzá az ön tökféjét jól elagyabugyalom. Nos, rajta! Kezdje meg, mihelyt tetszik.»

«Jól van. Nagyon jól van! Ez életveszélyes fenyegetés és majd meglátjuk, mit szól ehhez a kalauz a következő állomáson. Véletlenül ismerem ezt a kalauzt és ilyen fajta utonállókkal ezen a vonalon nagyon röviden szoktunk elbánni. Ki fogják önt dobni. Érti? Kidobják! Kidobják!» ordította Barker Henrik Shapman, akit majdnem a guta ütött meg.

«Oh, hagyja abba ezt az ordítózást és ne tegye magát nevetségessé. Önnek nem volna szabad szabadon járkálni,» és Sturt tüntetőleg újra elővette zsebkönyvét, mialatt a vonat lassabban haladva befutott a következő állomásra.

Barker lebecsátotta az innenső ablakot, kidugta rajta a fejét és azt kiáltotta: «Kalauz!» Senki se vetett ügyet rá. «Hol van az az átkozott kalauz?» ordította; erre egy idős hölgy azt mondta neki, szégyelheti magát s gyorsan távozott. Barker tovább ordítózott, és Sturt újra fütyörészni kezdett.

Ép a vonat indulása előtt jött végre nagy sietve a kalauz: «Uram, tudom, miről van szó,» mondta a

sir,» said the guard, «and you may well grumble.²¹⁾ It's not my fault, and I've spoken about it, and will again. Why, it's three days now there's been no glass in that far-side window! Shameful!»

The guard hurried off, the train moved on, and Sturt and Barker sat glaring at one another. Then they both said the same thing in exactly the same words and at exactly the same time. They were as beautifully together as if they had spent weeks in practising it.²²⁾ They said:

«And now you see what a fool you've been making of yourself.»

They sat²³⁾ in speechless rage for the rest of the journey; Barker's fighting spirit was aroused, however, and he was not disposed to let things stop there. At the terminus Barker jumped out and flung himself on the nearest porter.

«Porter, I want the station-master, or traffic superintendent, or an inspector of some kind. I've.»

«Arf a moment,»²⁴⁾ said the porter, trundled away a milk can, and never returned. Barker flung himself on to another porter. He reached the desired office at last. The door was ajar, and from within²⁵⁾ he heard a voice which he recognised as Sturt's.

«It's not only the glass being out of the window. It's the having to travel with a drunken blackguard, who to my certain knowledge only had a third-class ticket.»

I am glad that I was not Mrs. Barker when Barker returned home that evening.

kalauz, és jogos is a felháborodása. Nem az én hibám, én már tettem jelentést erről és ismét fogok tenni. Bizony, már három napja, hogy a tulsó ablakban nincsen üveg! Gyalázat!»

A kalauz elsietett, a vonat elindult, Sturt és Barker egymásra bámultak. Aztán mind a ketten egyszerre mondták ugyanazt, ugyanazokkal a szavakkal és ugyanabban az időben. Annyira egyszerre mondták, mintha heteken át gyakorolták volna. Azt mondták:

«Most láthatja, milyen bolondot csinált önönmagából.»

Az út hátralevő részét szótlán dühben töltötték; Barker harcias szelleme azonban fel volt izgatva és nem volt hajlandó a dolgot annyiban hagyni. A végállomáson Barker kiugrott és a legelső hordárra vetette magát.

«Hordár, az állomásfőnökkel, vagy a forgalmi ellenőrrel, vagy valami felügyelővel szeretnék beszélni. Én —»

«Várjon egy pillanatig,» mondta a hordár, egy tejes kannát tovább görgetve s nem tért többé vissza. Barker egy másik hordárra vetette magát. Végre megtalálta a keresett hivatalt. A félig nyitott ajtón át egy hangot hallott, melyben Sturt hangjára ismert.

«Nemcsak hogy nem volt üveg az ablakban. De egy részeg gazemberrel kellett utaznom, akinek biztos tudomásom szerint csak harmadosztályu jegye volt.»

Örülök, hogy nem voltam Barker felesége, mikor Barker este hazaérkezett.

Tact.

Mr. Herbert Packer habitually spoke of women as the fair sex. If that does not give you the man sufficiently, I may add that he prided himself on a turn for harmless gallantry and a knowledge of the world. When a railway carriage was crowded, he never failed to offer his seat to any lady who was standing, and he always made sufficient fuss about it. He possessed a shilling copy of *The Perfect Gentleman*, and he had studied it. He was a member of a cheap and touting¹) club, always became slightly supercilious on entering it, and (after the first time) was not fool enough to leave a good hat in the hall. He had no vices, and on the other side of the counter was quite a useful man. When he came out into the world²) his conversation on the subject of tact made some men dislike him, but it won him the respect of others—Ernest Taggs for instance.

Taggs was younger, poorer and weaker. His respect for Packer was not ill-received. One evening he happened to say that Packer was his idea of the typical ladies'man. «Nonsense, my boy,» said Packer. But all the same, a few minutes later, Taggs was seated in Packer's club, and Packer was ordering two glasses of sherry as if it were of no importance.

Tapintat.

Packer Herbert úr rendesen úgy beszélt a nőkről, mint a szép nemről. Ha ez nem jellemzi eléggé az egyént, hozzátehetem még, hogy büszke volt finom udvariasságára és világismeretére. Zsufolt vasuti kocsiiban sohasem mulasztotta el felajánlani ülőhelyét bármelyik hölgynek, ki állt és ebből mindig eléggé nagy hűhót csinált. Az egy shillinges *Tökéletes Uriember* megvolt neki és ő ezt át is tanulmányozta. Egy olcsó és becsali társaskörnek volt a tagja; valahányszor ide belépett, mindig egy kis büszkeséget érzett; s (eltekintve az első idejövételtől) nem volt oly bolond, hogy jó kalapot hagyjon az előcsarnokban. Nem voltak hibái, sőt másrésről egészen hasznos embernek mutatkozott. Mikor társaságba kezdett járni, a tapintatról folytatott beszélgetései kiállhatatlanná tették őt egyeseknél, viszont másoknál, például Taggs Ernőnél, tiszteletet keltettek.

Taggs nálánál fiatalabb, szegényebb és gyöngébb volt. Packer szívesen fogadta tiszteletét. Egy este azt mondotta, hogy Packer az ő szemében a tipikus nőbarát. «Badarság, fiam,» mondta Packer. De mindazáltal, egy pár perccel később, Taggs ott ült Packer társaskörében és Packer két pohár sherryt rendelt, mintha semmi fontosságot sem tulajdonítana az egészeknek.

«Coming back again,» said Packer, with a pleased smile, «to what you were saying just now. It's not the case, of course. But, if I might put the question, I should like to ask you what made you say I was a typical ladies'man?»

«Well, Mr. Packer,» said Taggs, «I don't know how to put it in different words. There is a style. Some have it; some, on the other hand, have not. You've got it, and I think the ladies mostly know.»

«As to there being a style,» said Packer, «well, of course there is. (O damn it, waiter, don't go³) slopping⁴) it about like that!) That can't be denied. There is an art in making oneself agreeable to the female sex, and in conducting oneself in society in the correct way. So far as that goes, perhaps I take rather more trouble than most men to avoid mistakes. It may be that I have had more opportunities for practice and rather more experience than some. But I should be very sorry to be vain enough to think there was any more in it than that.»

«There's a good deal more,» said Taggs, with conviction. «Many a time when with ladies I've wished you were there to give me a hint or two. Now last Saturday was a case in point. I should very much like to know what you would have done in a similar case.»

«Well, my advice is quite at your disposal, if you really want it. I have sometimes been able to get out of a little difficulty in a way that people have spoken kindly of.»

«Visszatérve arra,» mondta Packer megelégedett mosolygással, «amit ép az előbb tetszett mondani, természetesen nem úgy van. De ha szabad volna kérdeznem, szeretném tudni, hogy mi indította önt ama kijelentésre, hogy én tipikus nőbarát vagyok?»

«Nos, Packer úr,» mondta Taggs, «nem tudom, hogyan fejezzem ki magamat másképp. Van egy bizonyos modor. Némelyek rendelkeznek vele, mások viszont nem. Önnek megvan ez a bizonyos modora és azt hiszem, a hölgyek nagyobbrészt tudják is ezt.»

«Ami azt illeti, hogy van modor, mondta Packer, nos természetesen van. (Az ördögbe is pincér, ne öntsön le így folyton!) Ezt nem lehet tagadni. Létezik olyan művészet, mellyel kellemessé tesszük magunkat a női nem előtt és mely által társaságban helyesen tudunk viselkedni. Ami ezt illeti, talán valamivel több fáradságot veszek magamnak, mint a legtöbb ember, hogy ne kövessék el hibákat. Talán több alkalmam volt gyakorlatra szert tenni és valamivel több tapasztalatom van, mint másoknak. De nagyon sajnálnám, ha oly hiu volnék, hogy azt higyjem: ennél több is rejlik ebben.»

«Sokkal több van benne,» mondta Taggs meggyőződéssel. «Gyakran kivántam magamnak, ha hölgyekkel voltam, bár ön is ott lenne, hogy egy kis útbaigazítást adna nekem. Épen a mult szombaton volt egy ilyen esetem. Nagyon szeretném tudni, hogy hasonló esetben ön mit tett volna.»

«Nos, ha valóban szüksége van tanácsomra, az teljesen rendelkezésére áll. Néha sikerült egy kis kellemetlenségből kimásznom oly módon, hogy az emberek elismeréssel nyilatkoztak róla.»

«Then I'll tell you. On Saturday afternoon I took a lady friend, who for reasons shall be nameless,⁵⁾ to the theatre—me paying, of course.»

«Of course,» said Packer, sipping his fire-water.⁶⁾

«Coming out, I said: „You must permit me to offer you some refreshment.” That's the usual thing, I think?»

«Well, yes,» said Packer, critically. «Not absolutely essential.»

«Not essential? I rather wish I'd known that. I knew I was pretty short, but it was only after she'd accepted that I found I was down to tenpence. However, I took her to the nearest tea-shop and hoped for the best. The place was full, and we found two seats at a table where there was an old gent⁷⁾ sitting and reading the evening paper. He'd got nothing but a cup of tea, and I thought he would be going directly; as a matter of fact he sat us out, and we were there some time too. I said I didn't want anything; I thought it best to be on the safe side. But that was no good. The lady in question is what would be called a fine woman, and she explained that she had cut her dinner rather short in order to be in plenty of time at—well, at the place where we were to meet. As a rule I like to see a girl have a healthy appetite. But this time—I don't want to go into any details. But when she had had all she wanted, and the waitress put the slip down on the table, it was nearer eightpence⁸⁾ than a shilling. I kept up the conversation as well as I could, seeing that all the time I was thinking what

«Akkor elmondom önnek. Szombat délután egy barátnömet, akit bizonyos okból nem nevezek meg, elvittem színházba, — természetesen én fizettem.»

«Természetesen,» mondta Packer, italát szűrösölve.

«Mikor kijöttünk, azt mondtam: „Engedje meg, hogy valami frissítőt ajánljak fel önnek.” Azt hiszem, ezt így szokták tenni.»

«Nos, igen,» mondta Packer kritikusan. «Nem föltétlenül szükséges.»

«Nem szükséges? Bár tudtam volna ezt! Tudtam, hogy meglehetősen szűkében vagyok a pénznek, de csak miután elfogadta a meghívást, akkor vettem észre, hogy tíz pennynél nincs több a zsebemben. Mégis elvittem őt a legközelebbi teázóba és a legjobbbat reméltem. A helyiség zsufolt volt és egy oly asztalnál találtunk két helyet, ahol egy öreg úr ült, aki az esti lapot olvasta. Csak egy csésze teát ivott és reméltem, hogy hamarosan el fog menni; tényleg azonban tovább maradt, mint mi, pedig mi is elég sokáig voltunk ott. Én azt mondtam, hogy semmit se kívánok; gondoltam, minden esetre biztosítom magamat. De ez nem használt semmit sem. A hölgy, akitől az előbb beszéltem, ugynevezett előkelő nő, aki megmagyarázta, hogy ebédjét azért szabta kissé szűkebbre, hogy idejében ott legyen — nos, a találkozó helyünkön. Rendszerint szívesen látom az egészséges étvágyu lányokat. De ez alkalommal — nem akarok részletekbe bocsátkozni. De mikor mindene megvolt, amit akart, és a pincérnő letette a számlát az asztalra, közelebb volt a másfél, mint az egy shillinghez. Fen-

the deuce I was to do. Now what would you have done?»

«I can't say it would have embarrassed me at all,» said Packer. «I should simply have said: „My dear Miss So-and-so, I have been so entranced with your charming society that I have actually forgotten to send off an important telegram. Would you kindly excuse me for two minutes?» She would make some polite answer; I should raise my hat, and go out.»

«I see. And then you'd do a bunk?»⁹⁾

Mr. Packer was pained by the suggestion. «I don't think that would be the gentlemanly thing to do. What would it lead to when you met the girl again? No; I should go off at once to the nearest pawn-broker, and make some little arrangement—in fact, pawn my watch.»

«That had occurred to me. I couldn't have put it in that well-chosen way to the girl, but I might have made some sort of excuse.»

«Then why didn't you do it? It was so obviously the right thing.»

«You see, I had parted with my watch temporarily to get the theatre tickets.»

«Well, a man of the world should be never at a loss. You might have put your hand in your pocket, and exclaimed that you had had your purse stolen in leaving the theatre. You could then borrow the money from the girl, and return it on the following day.»

«I'm afraid I couldn't carry a thing of that kind

tartottam a társalgást, amennyire csak bírtam, tekintve, hogy az egész idő alatt arra gondoltam, mi az ördögöt fogok csinálni. Nos, mit tett volna ön?»

«Nem mondhatnám, hogy legkevésbé is zavarba hozott volna a dolog,» mondta Packer. «Egyszerűen így szóltam volna: „Kedves N. N. kisasszony, annyira el voltam ragadtatva az ön elbájoló társaságától, hogy egészen megfeledkeztem egy fontos sürgöny feladásáról. Megengedné, hogy két percre távozzam?” Ő udvariasan felelne, én megemelném kalapomat és távoznék.»

«Értem. És azután kereket oldana?»

Ez a feltevés Packer urat kínosan érintette. «Azt hiszem, ez nem volna úri eljárás. Mi történnék, ha újra találkozik a leánnyal? Nem azt tenném, hanem egyenesen a legközelebbi zálogházba mennék és elintéznék egy csekélységet, — valójában elzálogosítanám az órámat.»

«Ez nekem is eszembe jutott. Nem tudtam volna azt a leánynak ily választékos módon kifejezni, de valamiféle kifogást mondtam volna.»

«Miért nem tette meg akkor? Nyilvánvalóan csi kellett volna tenni.»

«Tudja, ideiglenesen megváltam az órámtól, hogy a színházjegyeket megvehessem.»

«Nos, egy világfinak sohasem szabad zavarba jönni. Ön zsebébe nyulva felkiálthatott volna, hogy a színházból kijövet ellopták a pénztárcáját. Kölcsön kérhette volna a leánytól a pénzt és másnap visszaadhatta volna.»

«Attól tartok, ilyen dolgot nem tudnék úgy el-

off as you would. Then the old gent was listening. Besides, I don't think she had any money with her.»

«Then what did you do?»

«It wasn't right. But the old gent was reading when we got up¹⁰) to go. So I picked his slip off the table and left him mine. Then I had enough to pay at the desk. But the horror that he would find out before I could get away!»

«No,» said Packer, «it wasn't right. But—well, you have some idea of what's meant by tact, though.»

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ntézni, mint ön. Az öreg úr is odahallgatott. Azon-
kívül azt hiszem, a leánynál sem volt pénz.»

«Tehát mit tett?»

«Olyat, ami nem volt helyes. De az öreg úr olvas-
sott, mikor távozni készültünk. Azért az ő számláját
vettem el az asztalról és cserébe hagytam az enyémet.
Igy elég pénzem volt, hogy a pénztárnál fizessek. De
a rettegés, hogy ő észreveszi ezt, még mielőtt távoz-
hatom!»

«Nem,» mondta Packer, «nem volt helyes. De,
— nos, Önnek mégis van némi fogalma arról, hogy
mi a tapintat.»

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Out of it.

When Mr. James Ashton Tarraway was asked by the vicar to organise a dramatic entertainment in aid of the choir funds, he smiled and accepted with alacrity. He had always taken an intelligent interest in the drama. He thought at times how different his life would have been if he had taken to the stage professionally. And it would have been very different. As a solicitor he was prosperous.¹⁾ As an amateur actor he had never had scope;²⁾ but now his chance had come. His prophetic eye saw his photograph enlarged and coloured in the windows of the local photographer—Mr. Tarraway in the part of Orlando, or, say Hamlet. Yes, Mr. Tarraway was so pleased that he found difficulty in hiding it from his intimate friends.

But if the finances of your cricket club, or your nursing home, or your cripples' institute are not what they might be:³⁾ or if your hospital wants a new wing, or your fire-brigade a new engine—whatever the need may be which suggests a dramatic entertainment, do not ask Mr. James Ashton Tarraway to organise it. He would certainly refuse, and he might possibly say some disagreeable and sarcastic things on the subject of amateur theatricals.

Kitessékelve.

Mikor Tarraway Ashton Jakab urat a plébános felkérte, hogy színi előadást rendezzen az énekkari alap javára, mosolygott és készséggel vállalkozott rá. Mindig élénk érdeklődéssel viseltetett a színház iránt. Némelykor arra gondolt, milyen más lett volna az élete, ha hivatásos színész lenne. És valóban, egészen más lett volna. Mint ügyvéd, jól boldogult. Műkedvelő színészként még sohasem szerepelt; de most elérkezett a kedvező alkalom. Prófétai szeme már látta fényképét nagyítva és színezve a helybeli fényképész kirakatában: — Tarraway úr Orlando, vagy mondjuk, Hamlet szerepében. Igen, Tarraway úr annyira el volt ragadtatva, hogy csak nehezen tudta ezt eltitkolni benső barátai előtt.

De ha az Ön cricket-klubjának, csecsemő-otthonának, vagy nyomorékok intézetének pénzügyei nem volnának olyan jók, mint óhajtja, vagy az ön kórházának új épületszárnyra, vagy a tűzoltóságnak egy új fecskendőre volna szüksége, — vagy bármi is egy színielőadást tenne szükségessé — akkor ne Tarraway Ashton Jakab urat kérje fel a rendezésre. Ő biztosan visszautasítaná azt, sőt talán egy pár kellemetlen és gúnyos megjegyzést tenne a műkedvelő színielőadásokról.

But at his first essay, flushed with enthusiasm and fired⁴) with hope, he went at once to invoke the aid of the Parkinsons. In all local matters the Parkinsons were to the fore. They were a numerous family, and possessed of numerous activities. When he told them that he had reluctantly consented to organise a dramatic entertainment, they exclaimed with one heart and voice that he was just the man for it. Would they help? Of course they would. Further, they would get the Maxwell Smiths to help too, and the Maxwell Smiths were splendid, especially George. Between the Parkinsons and the equally numerous Maxwell Smiths there was an alliance and friendship of long standing, and it was possible that one or two of the younger members, especially George, might further cement it in the blessed⁵) bonds of matrimony. In the meantime, at all public meetings papa proposed votes of thanks to the head of the Maxwell Smiths, and Mr. Maxwell Smith asked oratorically where they would have been⁶) without Mr. Parkinson. So here Mr. Tarraway had his company made to his hand. So he went home happy and dreamed of a play-bill whereon was written:

«Romeo (son to Montague) . . . Mr. J.
Ashton Tarraway.»

And a little further down:

«Juliet (daughter to Capulet) . . . Miss
Agnes Parkinson.»

Agnes was certainly the prettiest of the Parkinson girls. The Maxwell Smiths were all good-looking, especially George.

De első kísérleténél, lelkesedéstől hevülve és reménytől duzzadva, sietett megnyerni Parkinsonék segítségét. Minden helyi vállalkozásnál Parkinsonék jártak elől. Nagyszámu család volt, amely sokféle ügyességgel rendelkezett. Mikor azt mondta nekik, hogy, bár nem szivesen, de mégis vállalta a szini előadás rendezését, egy szívvel-lélekkel kiáltották, hogy erre ő az egyetlen alkalmas ember. Ők is segítenek-e ebben? Természetesen. Továbbá meg fogják nyerni Maxwell Smithék segítségét is, akik nagyszerű emberek, különösen György. Parkinsonék és az ép oly nagyszámu Maxwell Smithék közt egy régi szövetség és barátság állott fenn és lehetséges volt, hogy egy-két fiatalabb családtag, különösen György, ezt boldog házassági kötelékkel még továbbra is megszilárdítja. Addig is minden nyilvános összejövetelnél a papa hálás köszönetet szavazott Maxwell Smithék családfejének és Maxwell Smith úr szónokolva kérdezte, vajjon mit tettek volna Parkinson úr nélkül. Így hát Tarraway úr megtalálta a keresett társaságot. Boldogan ment haza és oly szinlapról ábrándozott, melyen ez állott:

«Rómeó (Montague fia) ... Tarraway
Ashton J. úr.»

Egy kissé lejjebb pedig:

«Julia (Capulet leánya) ... Parkinson
Ágnes kisasszony.»

Annyi bizonyos, hogy a Parkinson-lányok közt Ágnes volt a legszebb. Maxwell Smithék mind csinosak voltak, de különösen György.

But at the very first meeting of the alliance and Mr. Tarraway he saw his hopes dashed.⁷⁾ They listened with respect to his statement that he was disposed to fly somewhat high. But they were opposed to Shakespeare. George thought the fairest thing would be to put it to the vote. For Shakespeare voted Mr. Tarraway from conviction, and Miss Parkinson from tact. In favour of a good old farce, and something sentimental to follow, voted everybody else.

And that was the beginning of the end. Against the family alliance Mr. Tarraway was powerless. They flattered him hugely, and the more they flattered him the less did they do any one of the things that he wanted. When it came to the selection of a piece, it turned out that George had already looked out two little things that he thought would do, though he wished it clearly to be understood⁸⁾ that he did not want to force them on anybody. The first was that old-fashioned, rollicking piece, *Wooden Heads*, full of fun, and always a success. The second was that sweetly pretty little thing in one act, entitled *An April Love Story*.

«Now,» said George, «on one thing I insist. Mr. Tarraway is organising this entertainment, and Mr. Tarraway must have the right of veto. We all value his judgment, and it must overrule⁹⁾ any opinion which we may form ourselves.»

This was agreed upon at once, without a single dissentient vote, and Mr. Tarraway was pleased. Then the two plays were read.

Mr. Tarraway did not like either of them. They were not his idea of the legitimate drama. Neither did

Azonban mindjárt a társaság legelső összejövetelénél Tarraway úr összes reményei dugába dőltek. Tisztelettel hallgatták meg kijelentését, hogy kissé magasra szeretne szárnyalni. De ők ellenezték Shakespeare-t. György úgy vélte, hogy a leghelyesebb volna szavazni. Shakespeare-re szavaztak Tarraway úr meggyőződésből és Parkinson kisasszony tapintatból. Egy régi jó bohózatra és utána valami érzelgős darabra szavaztak a többiek.

Ez volt a vég kezdete. A családi szövetséggel szemben Tarraway úr tehetetlen volt. Nagyon hizelegtek neki, de mennél jobban hizelegtek, annál kevésbé tették azt, amit kívánt. Mikor a darab kiválasztására került a sor, kiderült, hogy György már kiszemelt két kis megfelelő darabot, csakhogy azokat a viláért sem akarná ráerőszakolni bárkire is. Az első egy ódivatu, pajkos, tréfás darab: *Fa-fejek*, melynek mindig volt sikere. A másik egy kedves, bájos, egyfelvonásos kis darab, melynek a címe: *Egy áprilisi szerelem*.

«Nos,» mondta György, «egy dologhoz ragaszkodom. Tarraway úr rendezi ezt a mulatságot, Tarraway urat illeti meg a visszautasítás joga. Mindnyájan nagyrebecsüljük az ő ítéletét, mely előtt meg kell hajolnunk, bármilyen is legyen a mienk.»

Ezt minden ellenmondás nélkül rögtön elfogadta mindenki és Tarraway úr el volt ragadtatva. Azután felolvasták a két darabot.

Tarraway úrnak egyik sem tetszett. Nem feleltek meg a szabályszerű drámáról alkotott véleményének.

they contain a good Tarraway part, as he had conceived it. But he was made to understand that if he did upset everybody by going against the majority and vetoing these pieces he would be a poltroon, an ignominious, and a heartless cad. He did not exercise that veto.

«Of course,» said George, «I don't dream of asking Mr. Tarraway to take any part in the farce. That is quite beneath his attention. It is all very well for us beginners, but I shouldn't like to see a man like Mr. Tarraway waste¹⁰⁾ himself on it.»

«I don't mind a little harmless fun,» said Tarraway feebly.

«No,» said Miss Agnes Parkinson, «there must be a limit to your kindness.»

As to the sentimental piece, there was a unanimous cry that George must play the hero. Tall and handsome, he would look the part to perfection. Miss Agnes Parkinson said:

«Unless Mr. Tarraway wishes to play it himself. We must not forget that he is organising this entertainment.»

Mr. Tarraway disclaimed any desire to play the part, wherein he lied. George accepted it on condition that Mr. Tarraway played the man-servant, which in George's opinion was a much more important part than you would think from hearing the piece read. He has seen a great success made with it.

After the second rehearsal they all—especially George—said that though Mr. Tarraway did the part to perfection, it interfered with his duties as stage-

Azonkívül nem volt ezekben oly neki való jó szerep, mint amilyenre ő gondolt. De értésére adták, hogyha szembehelyezkedik mindenkivel, ellene fordul a többségnek és ezeket a darabokat visszautasítja, akkor gyáva, tudatlan és szivtelen kutyának fogják tartani. Ő nem élt tiltakozási jogával.

«Természetesen,» mondta György, «nem is jut eszembe Tarraway urat felszólítani, hogy a bohózatban szerepet vállaljon. Ez méltóságán aluli volna. Nekünk kezdőknek egészen jó ez, de nem szeretném, ha Tarraway úrhoz hasonló ember ennyire süllyedne.»

«Egy kis ártatlan tréfának én sem vagyok ellensége,» mondta Tarraway halkán.

«Nem,» mondta Parkinson Ágnes kisasszony, «az ön kedvessége sem lehet határtalan.»

Az érzelgős darabot illetőleg az volt az egyhangú felkiáltás, hogy a hőst Györgynek kell játszania. Amilyen magas és csinos, tökéletesen megfelel a szerepnek. Parkinson Ágnes kisasszony így szólt:

«Hacsak Tarraway úr maga nem akarja a szerepet eljátszani. Nem szabad elfelednünk, hogy a mulatságot ő rendezzi.»

Tarraway úr letagadta, hogy szeretné a szerepet eljátszani, de ebben hazudott. György csak azzal a feltétellel vállalta a szerepet, ha Tarraway úr a szolgát játssza, amely szerep György nézete szerint sokkal fontosabb volt, mint ahogyan az ember a darab felolvasásánál hitte volna. Ő tudja, hogy nagy sikert értek el vele.

A második próba után mindnyájan — de különösen György — azt mondták, hogy bár Tarraway úr tökéletesen játssza a szerepet, ez ellenkezik az ő ren-

manager. They could not afford to lose him as stage-manager, At the next rehearsal he was asked to give up the stage-management, though for the life of them they did not know where to find¹¹⁾ another as good. The fact was that his clear enunciation and his splendid judgment marked him out¹²⁾ as the ideal prompter. He resigned that post later, when it was found that Mrs. Minslow, who had taken five pounds' worth of tickets, wanted it for her son. As George said, with fine public spirit: «It is not as if we were doing this just to amuse ourselves. We must think of the choir fund. Besides, Mr. Tarraway has all the organising to do, and he will be wanted in front.»

Finally Mr. Tarraway was selected as the right person to take the money at the doors. In this capacity he did not take much money, but had the compensation of missing the entertainment.

The net result was a debt¹³⁾ of 6 pounds, 2 sh. 7 d. And the vicar thinks that Mr. Tarraway might have put a little more energy into it. The families agree with him—especially George.

dezői teendőivel. Ők nem mondhatnak le róla, mint szinpadi rendezőről. A következő próbánál arra kérék, mondjon le a szinpadi rendezésről, habár becsületükre mondják, hogy nálánál különbet keresve sem lehetne találni. Tiszta kiejtése és kitünő ítélete tényleg őt eszményi sűgónak képesítik. Később erről az állásáról is lemondott, midőn kiderült, hogy Minslowné, aki őt fontért vásárolt jegyeket, azt fia számára kívánja. «Nem a mi multságunkra tesszük ezt,» amint György valódi közszellemtől áthatva mondta. «Az énekkari alapra kell gondolnunk. Azonkívül Tarraway úrnak elég dolga van az egész szervezéssel, ahol elsősorban ő rá van szükség.»

Végül Tarraway úrra, mint a legalkalmasabb személyre, esett a választás, hogy a bejáratnál beszédje a pénzt. Ebben a minőségében ugyan nem vett be sok pénzt, de kárpótolva volt azzal, hogy az előadást elmulasztotta.

A tiszta jövedelem 6 font, 2 shilling és 7 penny vesztesség volt. És a plébános azt gondolja, hogy Tarraway úr valamivel több tevékenységet fejthetett volna ki. A két család egyetért vele, — különösen György.

Jegyzetek.

Az elbeszélések a szerzőnek *Little Entertainments and -De Omnibus* (Bűvészmutatványok és Az Omnibusz) c. kötetéből valók.

Az ablak.

1) *up-train* a főállomás, különösen London irányában fölfelé haladó vonat. — 2) hajlandó. — 3) *to go in for* valami után törni magát. — 4) rendkívül nagy megjelenésű. — 5) kérkedően. — 6) nyelv. — 7) körülír. — 8) működési kör. — 9) duzzadt. — 10) felüt (könyvet). — 11) ördög. — 12) a rendelkezés joga. — 13) a mozdonyal szemben, vagyis menetirányban. — 14) joga van. — 15) két szalmaszál. — 16) nem tesz semmi különbséget. — 17) *to waste* pazarolni. — 18) testi bántalmazás. — 19) kis távolság, — 20) alkalmas. — 21) zúgolódni. — 22) mintha heteket töltöttek volna a gyakorlásában. — 23) *to sit* ülni. — 24) *'arf a moment* = half a moment. — 25) belülről.

Tapintat.

1) *to tout* vevőket csalogatni v. hajhászni. — 2) kijutott a világba. — 3) ne járkáljon. — 4) *to slop about* minden irányban kiönteni. — 5) névtelen. — 6) *fire-water* szeszes ital (szószerint: tüzes ital). — 7) gentleman. — 8) 18 penny. — 9) megfutamodni. — 10) felkeltünk.

Kitessékelve.

1) boldoguló, fellendülő, sikeres. — 2) működési tér. — 3) nem olyanok, mint amilyenek lehetnének. — 4) feltűzelve. — 5) áldott, szent. — 6) hol volnának. — 7) meggyőztetni. — 8) kívánta, hogy világosan értsék meg. 9) hatálytalanítani. — 10) pazarolni. — 11) nem tudják, hol találhatnak. — 12) őt jelölik ki. — 13) adósság.

EDDIG MEGJELENTEK.

Angolul és magyarul:

- Chesterton: *The eye of Apollo* (17)
Collins: *A Pair of Gloves* (11)
Dickens: *The Sexton* (7)
Kipling: *The Butterfly* (15)
Mark Twain: *A restless Night* (23)
Poe: *The Masque of the Red Death* (5)
Wells: *The Star* (9)
Wilde: *The Happy Prince* (1)
Wilde: *The Model Millionaire* (13)
Wilde: *The Selfish Giant* (21)

Franciául és magyarul:

- Balzac: *Le Bourreau* (10)
Baudelaire: *Petits Poèmes en Prose* (14)
France: *La Messe des Ombres* (8)
France: *Le Jongleur de Notre-Dame* (22)
Gautier: *Le Pied de Momie* (12)
Lemaître: *La Sirène* (6)
Maeterlinck: *Sur la Mort d'un Petit Chien* (18)
Maupassant: *Deux Amis* (16)
Maupassant: *La Parure* (3)
Mérimee: *La Corse (Mateo Falcone)* (24)

Olaszul és magyarul:

- Boccaccio: *Lisetta* (4)
D'Annunzio: *Cincinnati* (20)

Németül és magyarul:

- Hoffmann: *Der Vampir* (2)
Keller: *Die Jungfrau als Ritter* (19)

Kétnyelvű Klasszikus Könyvtár

Szerkeszti: Király György és Trócsányi Zoltán

1. Wilde: *A Boldog Herceg.* (Angolból Honti R.)
2. Hoffmann: *A vampir.* (Németből Trócsányi Z.)
3. Maupassant: *Az ékszer.* (Franciából Baranyai Z.)
4. Boccaccio: *Lizetta.* (Olaszból Honti R.)
5. Poe: *A Vörös Halál álarca.* (Angolból Király György.)
6. Lemaitre: *A szirén.* (Franciából Velledits L.)
7. Dickens: *A sírásó.* (Angolból Wildner Ö.)
8. France: *Az árnyak miséje.* (Franciából Lehel I.)
9. Wells: *A csillag.* (Angolból Király Gy.)
10. Balzac: *A hóhér.* (Franciából Sikióssy P.)
11. Collins: *Egy pár keztyű.* (Angolból Benedek M.)
12. Gautier: *A mumia lába.* (Franciából Zolnai B.)
13. Wilde: *A minta-milliomos.* (Angolból Honti R.)
14. Baudelaire: *Kis költemények prózában.* (Franciából Szabó L., átnézte Babits Mihály.)
15. Kipling: *A pillangó.* (Angolból Czobor B.)
16. Maupassant: *Két barát.* (Franciából Trócsányi Zoltán.)
17. Chesterton: *Apolló szeme.* (Angolból Schöpflin Aladár.)
18. Maeterlinck: *Egy kis kutya halálára.* (Franciából Lányi Sarolta.)
19. Keller: *A széri szűz mint lovag.* (Németből Trócsányi Z.)
20. D'Annunzio: *Cincinnati.* (Olaszból Zambra A.)
21. Wilde: *Az önző óriás.* (Angolból Király Gy.)
22. France: *Miasszonyunk bohóca.* (Franciából Fóthy J.)
23. Mark Twain: *Nyugtalan éj.* (Angolból Reichard P.)
24. Mérimée: *A korzikai.* (Franciából Velledits L.)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1971 FEB 13

